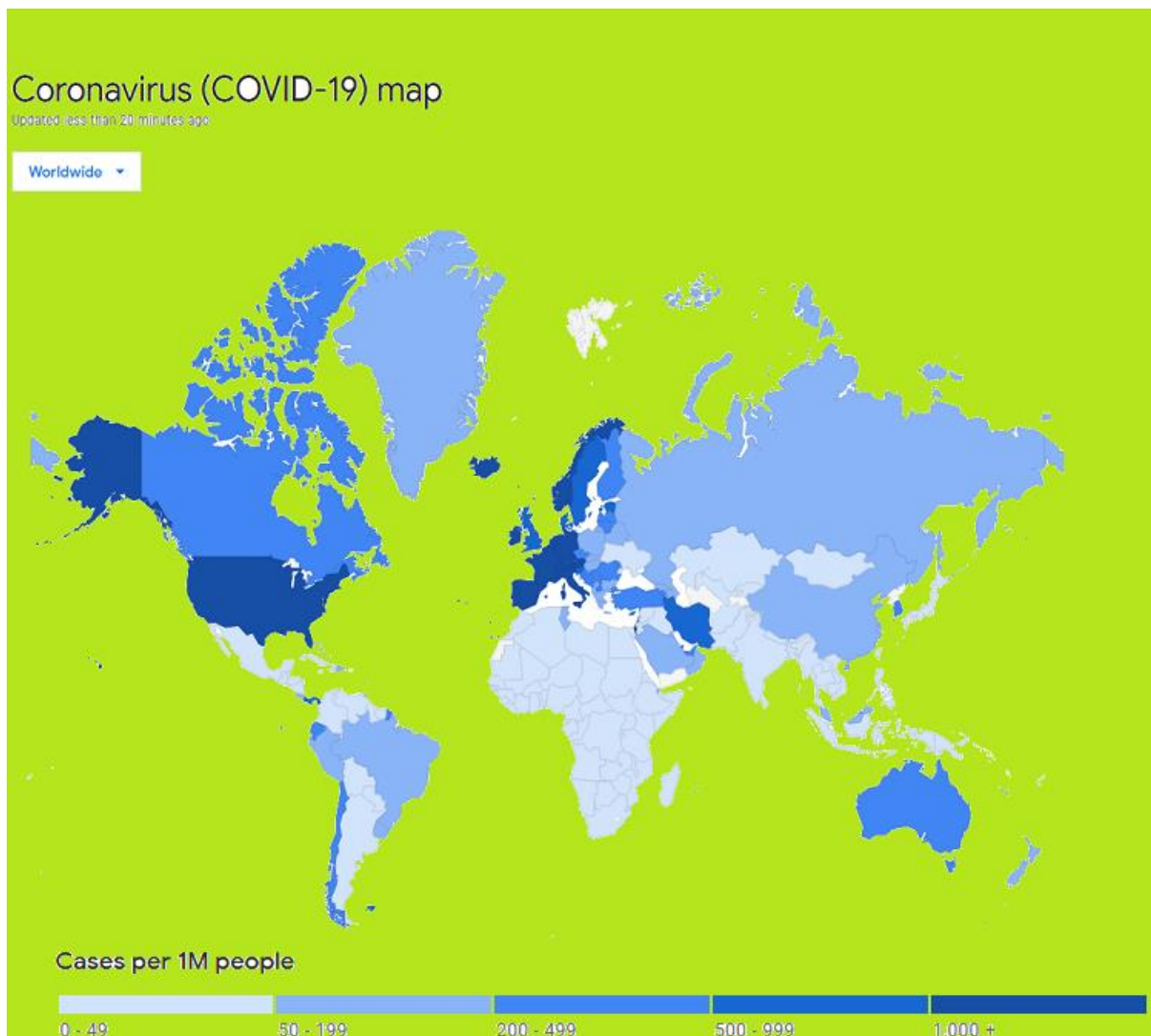

کرونا ویروس، اقتصاد جهانی و راهکارها
وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی
معاونت امور تعاون
دفتر ترویج، آموزش و تحقیقات تعاون

تهیه کننده: شعله تلیکانی

فروردین ۹۹

اقتصاد جهانی می‌تواند تقریباً یک درصد در سال جاری، حدود ۰/۹ به دلیل همه‌گیری کوید-۱۹، کاهش یابد و مطابق بررسی جدید دپارتمان امور اقتصادی و اجتماعی سازمان ملل متحد، اگر پاسخ‌های مالی نتوانند از درآمد و هزینه‌های مصرف‌کننده حمایت کنند و اگر محدودیت‌های اعمال شده برای فعالیت‌های اقتصادی تا سه ماهه سوم سال گسترش یابد، می‌تواند تولید جهانی را بیشتر انقباضی کند.

محدودیت‌های فزاینده در مورد حرکت مردم و تعطیلی در اروپا و آمریکای شمالی به شدت به بخش خدمات ضربه می‌زند، خصوصاً صنایعی که درگیر تعامل فیزیکی، مانند تجارت خرده‌فروشی، اوقات فراغت و گردشگری و تفریحی و حمل و نقل، هستند. در مجموع، آنها بیش از یک چهارم از کل مشاغل موجود در این اقتصادها را تشکیل می‌دهند. با از دست دادن مشاغل، بیکاری به شدت افزایش می‌یابد و شوک طرف عرضه را به شوک گسترده‌تر تقاضا برای اقتصاد تبدیل می‌کند. شدت تأثیر اقتصادی -چه رکود متوسط و چه عمیق- تا حد زیادی به مدت زمان محدودیت در حرکت مردم و فعالیت‌های اقتصادی در اقتصادهای بزرگ و به اندازه واقعی و اثر بخشی پاسخ‌های مالی به بحران بستگی دارد. براساس این گزارش، یک بسته محرک مالی خوب طراحی شده، اولویت‌بندی هزینه‌های بهداشتی برای مهار شیوع ویروس و ارائه کمک‌های درآمدی برای خانواده‌هایی که بیشتر از همه به این بیماری مبتلا شده‌اند، کمک می‌کند تا احتمال بروز رکود عمیق اقتصادی را به حداقل برساند.

لیو ژنین، معاون دپارتمان امور خارجه گفت: "اقدامات سیاسی فوراً و جسورانه لازم است، نه تنها برای مهار همه‌گیری و نجات جان انسان‌ها بلکه برای محافظت از آسیب‌پذیرترین افراد در جوامع ما در مقابل آسب‌های اقتصادی و برای رشد و ثبات امور اقتصادی و مالی گیرد (۱).

گسترش تأثیر اقتصادی در سراسر جهان

اثرات منفی محدودیت‌های طولانی مدت در فعالیت‌های اقتصادی در کشورهای توسعه‌یافته به زودی به کشورهای در حال توسعه از طریق کانال‌های تجاری و سرمایه‌گذاری سرایت می‌کند. کاهش شدید هزینه‌های مصرف‌کننده در اتحادیه اروپا و ایالات متحده باعث کاهش واردات کالاهای مصرفی از کشورهای در حال توسعه می‌شود. علاوه بر این، تولیدات صنعتی جهان ممکن است به رغم احتمال ایجاد اختلال در زنجیره‌های تأمین جهانی، بطور قابل توجهی انقباضی شود (۱).

در بدترین حالت، تولید ناخالص داخلی جهانی به جای رشد ۲/۵ درصدی پیش‌بینی شده که در سال ۲۰۲۰ می‌تواند ۰/۹ درصد کاهش یابد. اگر هشدارهای محدودکننده در فعالیت‌های اقتصادی تا سه ماهه سوم سال افزایش یابد و اگر پاسخ‌های مالی نتوانند از درآمد و هزینه‌های مصرف‌کننده حمایت کنند، تولید جهانی را

---

^۱ . Liu Zhenmin, Under-Secretary-General for Economic and Social Affairs.

انقباضی می‌شود. در مقایسه، اقتصاد جهانی ۱/۷ درصد در طول بحران مالی جهانی سال ۲۰۰۹ کاهش یافته بود (۱).

سقوط جهانگردی، صادرات کالا و گردش سرمایه، کشورهای آسیب پذیر را تحت تأثیر قرار خواهد داد

کشورهای در حال توسعه، به ویژه کشورهایی که به گردشگری و صادرات کالا وابسته هستند، با خطرات جدی اقتصادی روبرو هستند. توقف ناگهانی ورود توریست‌ها به بخش گردشگری در جزایر کوچک در حال توسعه (SIDS) که میلیون‌ها کارگر کم مهارت را استخدام می‌کند صدمه می‌زند. و کاهش درآمدهای مربوط به کالاها و وارونه شدن جریان سرمایه، احتمال بدهی اجباری را برای بسیاری از اقتصادهای وابسته به کالا افزایش می‌دهد. ممکن است دولت‌ها مجبور به کاهش هزینه‌های عمومی، در زمانی که نیاز به افزایش هزینه‌ها برای مهار همه‌گیری و کاهش مصرف و سرمایه گذاری داشته باشد، شوند (۱).

تأثیر منفی بحران اقتصادی بر توسعه پایدار

این بیماری همه‌گیر به طور نامتناسب به میلیون‌ها کارگر با دستمزد پایین در بخش‌های خدماتی، که اغلب فاقد خدمات حمایت از نیروی کار هستند و در نزدیکی جسمی با دیگران کار می‌کنند، صدمه می‌زند. در صورت عدم حمایت درآمندی، بسیاری از آنها حتی در بیشتر کشورهای توسعه یافته در فقر قرار می‌گیرند و سطح نابرابری درآمدی کنونی را بدتر می‌کنند. تأثیر تعطیلی مدارس می‌تواند شکاف تحصیلی را برجسته‌تر و پیامدهای احتمالی دراز مدت ایجاد کند (۱).

این گزارش نشان می‌دهد که با افزایش همه‌گیر کوید-۱۹، آشفتگی‌های اقتصادی عمیق که از رشد آهسته‌تر و نابرابری بالاتر ناشی می‌شود، رو به افزایش است. حتی در بسیاری از کشورهای پردرآمد، بخش قابل توجهی از جمعیت از قدرت مالی کافی برای زندگی در ورای مرز فقر ملی به مدت سه ماه برخوردار نیستند. به عنوان مثال، در ایتالیا و اسپانیا که ضربات سختی از این بیماری خورده‌اند، به ترتیب ۲۷ درصد و ۴۰ درصد از جمعیت پس‌انداز کافی ندارند که به خود اجازه دهند بیش از سه ماه کار نکنند (۱).

خلاصه سیاست ۵۹ سازمان ملل متحد و دسا: بحران کرونا باعث آشفتگی در بازارهای مالی می‌شود اول آوریل ۲۰۲۰

ویروس همه‌گیر کوید ۱۹ در درجه اول یک بحران انسانی است و بیشترین تأثیر آن بر سلامت و رفاه انسان است. فوریت‌های پزشکی و واکنش مردم به آن و از همه مهم‌تر محدودیت در حرکت نیز تأثیر چشمگیری بر فعالیت اقتصادی داشته و منجر به از دست رفتن قابل توجهی از مشاغل شده است (۲).

پیش بینی می‌شود اقتصاد جهانی در سال ۲۰۲۰ به دنبال رشد اندک ۲/۳ درصدی در سال ۲۰۱۹، وارد رکود اقتصادی شود. گرچه بیشترین توجه امروز به کشورهایی است که بیشترین ضربه را از این بیماری همه‌گیر خورده‌اند، اما بحرانی که در سراسر جهان طنین‌انداز شده است، ناشی از بازارهای مالی می‌باشد (۲).

شوک به اقتصاد واقعی منجر به سه تحول اساسی در بازارهای مالی جهانی شده است:

۱. نوسانات شدید بازار جهانی مالی
  ۲. خروج وسیع سرمایه و فشار بر نرخ ارز و ذخایر ارزی بسیاری از کشورهای در حال توسعه
  ۳. افزایش قابل توجه ریسک تامین بدهی در بدهی‌های عمومی و خصوصی
- این تأثیرات مالی بازخوردهایی است که درون اقتصاد واقعی رخ می‌دهد و بزرگی و مدت زمان رکود را افزایش می‌دهد (۲).

این سیاست مختصراً تأثیر COVID-۱۹ را در بخش مالی مورد بررسی قرار داده است و توصیه‌های سیاسی را با تمرکز بر چگونگی حمایت جامعه بین‌المللی از کشورهایی که بیشتر نیازمند هستند، در چهار زمینه ارائه می‌دهد:

۱. راه اندازی یک بسته محرک و هماهنگ در مقیاس بزرگ که شامل افزایش قابل توجهی در دسترسی به اعتبارات اعطایی باشد.
۲. تقویت شبکه جهانی امنیت مالی
۳. شروع مهلت قانونی برای بدهی
۴. ساختن ایجاد آینده‌ای پایدار در میان مدت

---

^۲ . UN/DESA Policy Brief #۵۹: Corona crisis causes turmoil in financial markets

این اقدامات باید با سایر اقدامات ملی و بین‌المللی لازم برای رفع تأثیرات بهداشتی، اجتماعی و اقتصادی ناشی از بحران کنونی تکمیل شود(۲).

آشفته‌گی بازار مالی

از آنجایی که مقیاس شوک COVID-19 در اوایل ماه مارس گسترده تر بوده‌است، بازارهای مالی جهانی شاهد خسارات سنگین و نوسانات شدید بودند که از آغاز بحران مالی جهانی ۲۰۰۸ مشاهده نشده‌است. بازارهای مالی در آسیا، اروپا و آمریکا فروپاشیده‌اند به طوری که شاخص داو جونز (Dow Jones)^۳ دومین درصد کاهش در تاریخ خود را در ۱۶ مارس ثبت کرده‌است (شکل ۱) (۲).

Figure 1
Dow Jones Industrial Average, Nikkei 225, FTSE 100,
January 2007–March 2020

Source: Wall Street Journal.
Note: 2 January 2007 = 100.

ارزشگذاری‌ها در گروه دارایی به شدت تحت تأثیر قرار گرفت، همانطور که در گسترش انتشار اعتباری (به عنوان مثال هزینه بهره‌ایی که وام گیرندگان بالاتر از معیار پرداختند، مانند خزانه‌داری ایالات متحده) اوراق قرضه شرکت‌ها و دولت انعکاس یافت. به عنوان مثال، براساس برخی تخمین‌ها، گسترش بازده بالای بازار نوظهور مستقل در حال حاضر با نرخ پیش فرض مورد انتظار تقریباً ۱۱ درصد قیمت‌گذاری می‌کند (خدمات مالی UBS، ۲۰۲۰)(۲).

سه عامل مرتبط می‌توانند به توضیح ناپایداری در قیمت دارایی‌ها کمک کنند: ۱. ریسک بالای رکود جهانی و تأثیر آن بر سودآوری شرکت‌ها ۲. مسائل ساختاری بازار، مانند فروش اجباری ناشی از تأخیر (فرآیند یا عمل کاهش

^۳ Dow Jones یک شاخص اقتصادی بازار آزاد است که توسط وال استریت ژورنال منتشر و تهیه می‌شود. این میانگین در تاریخ ۲۶ می ۱۸۹۶ برای نخستین بار ارائه شد. شاخص مذکور فهرستی از ۳۰ سهام برتر در بازار بورس سهام نیویورک و بازار بورس نزدیک است. از این فهرست جهت قیاس در معاملات و خرید و فروش سهام و نیز جهت ارزیابی عملکرد شرکت‌های بزرگ استفاده می‌شود.

سطح بدهی‌های شخصی با فروش سریع دارایی‌های شخص) و ۳. ترس و عدم اطمینان و فروش در شرایط هراس (۲).

تشخیص این‌که هر یک از این عوامل چه میزان تاثیر در فروش دارایی‌ها زیر قیمت دارند، بسیار دشوار است. اما رکود حداقل تا حدودی پاسخی به تاثیر واقعی اقتصادی این همه‌گیری می‌باشد، همانطور که در کاهش شدید قیمت سهام شرکت‌های هواپیمایی، شرکت‌های انرژی، موسسات مالی و شرکت‌های تولیدی منعکس شده است (۲).

با این وجود، نشانه‌ای وجود دارد که بازارها بخاطر ترس و عدم اطمینان و همچنین مشکلات ساختاری بازارها، دارای جهش بیش از حد باشند. به عنوان مثال، ارزشگذاری‌های فعلی معاملات آتی سهام حاکی از آن است که درآمد شرکت‌ها در هر سهم بیش از ده سال طول بکشد تا به ارزش سهم در اوایل سال ۲۰۲۰ برسد. این زمان در مقایسه با بحران‌های اقتصادی گذشته، بسیار طولانی است، پس از آن که بیشتر آنها طی کمتر از چهار سال به سطوح قبلی ارزش خود رسیده‌اند (سمبالیست، ۲۰۲۰) (۲).

درجه بالایی از اهرم‌ها و آسیب‌پذیری‌ها در اقتصاد جهانی قبل از بحران، به فروش دارایی‌ها در قیمت پایین کمک کرده است (چمبرز، ۲۰۲۰) ۵. همانطور که در گزارش تأمین اعتبار برای توسعه پایدار (FSDR^۶) تأکید شده است (سازمان ملل، ۲۰۲۰)، در حالی که بخش‌های بانکی در اکثر کشورها از زمان بحران ۲۰۰۸ تقویت شده‌اند، ریسک‌ها به موسسات مالی غیربانکی (یعنی موسساتی که مجوز بانکی کامل ندارند یا تحت نظارت یک آژانس نظارتی بانکی نیستند) مهاجرت کرده‌اند. این گزارش (FSDR) خاطرنشان می‌کند که سهم کشورهای که دارای آسیب‌پذیری در موسسات مالی غیربانکی هستند، تنها در نیمه دوم سال ۲۰۱۹ حدود ۲۰ درصد افزایش یافته است تا به سطحی برسند که این کشورها قبل از بحران ۲۰۰۸ داشتند. به طور خاص، "وام‌های اهرمی" (وام‌هایی به شرکت‌هایی با ریسک بالاتر پرداخت می‌شود و بیشتر این شرکت‌ها در تعهدات وام وثیقه‌گذاری شده‌اند) از زمان بحران سال ۲۰۰۸ دو برابر شده‌اند به طوری که در سال ۲۰۱۹ به ۱/۲ تریلیون دلار رسیده است (۲).

در نتیجه میزان بالای لوریج در اقتصاد، گسترش دامنه اعتباری و کاهش قیمت دارایی‌های مرتبط با COVID-۱۹ باعث شده است تا فروش دارایی‌های اضافی توسط مدیران مالی برای پوشش خسارت و بازپرداخت بدهی‌ها و افزایش فشار در بازارها آغاز شود (۲).

۴ . Cembalest, ۲۰۲۰

۵ . Chambers, ۲۰۲۰

۶ . Financing for Sustainable Development Report

تنزل رتبه توسط آژانس‌های رتبه‌بندی اعتبار ممکن است ماریپیچ یا حرکت تسلسلی را بدتر کند، زیرا بسیاری از سرمایه‌گذاران از نگر داشتن اوراق قرضه با رتبه‌های اعتباری زیر درجه سرمایه‌گذاری ممانعت می‌کنند. از آنجا که این امر به معنای هزینه‌های بالاتر برای شرکت‌هاست، احتمال ورشکستگی و دوره بیکاری یا کم‌کاری را افزایش می‌دهد و همچنین می‌تواند سرمایه‌گذاری‌های آتی را کاهش دهد و در نهایت بر رشد تولید ناخالص داخلی آینده تأثیر می‌گذارد. این یکی از دلایلی است که چرا بانک‌های مرکزی همچنان به ارائه نقدینگی در بازارها ادامه می‌دهند (۲).

بانک‌ها و سایر موسسات مالی نیز به احتمال زیاد در نتیجه همه‌گیری سود خود را کاهش می‌دهند، زیرا سهم وام‌های غیر عملیاتی افزایش می‌یابد و حاشیه‌های نرخ بهره به دلیل کاهش نرخ سیاست‌گذاری کاهش می‌یابد. این مورد در ارزیابی‌های صنعت مالی منعکس شده است که تقریباً ۳۹ درصد (به طور قابل توجهی بیشتر از کل بازارهای ایالات متحده) سقوط کرد. با این حال، بانک‌ها ترازنامه قوی‌تری نسبت به قبل از بحران ۲۰۰۸ دارند که تا حدودی منعکس کننده مقررات سختگیرانه‌تر است که باید آنها را قادر به مقاومت در برابر رشد وام‌های غیر عملیاتی کند. در واقع، بانک‌ها می‌توانند و در حال حاضر نیز نقش مهمی در کاهش تأثیر COVID-۱۹ بر اقتصاد واقعی ایفا می‌کنند. آنها می‌توانند وام‌های خود را تمدید کنند یا بدهی‌های خود را انتقال دهند یا از سایر ترتیبات مالی استفاده کنند و در صورت لزوم، وام با شرایط تاخیر در بازپرداخت، مثلاً برای SMEها و افرادی که برای پرداخت رهن در فشار نقدینگی هستند، پرداخت کند (۲).

خروج سرمایه از کشورهای در حال توسعه در حال افزایش است

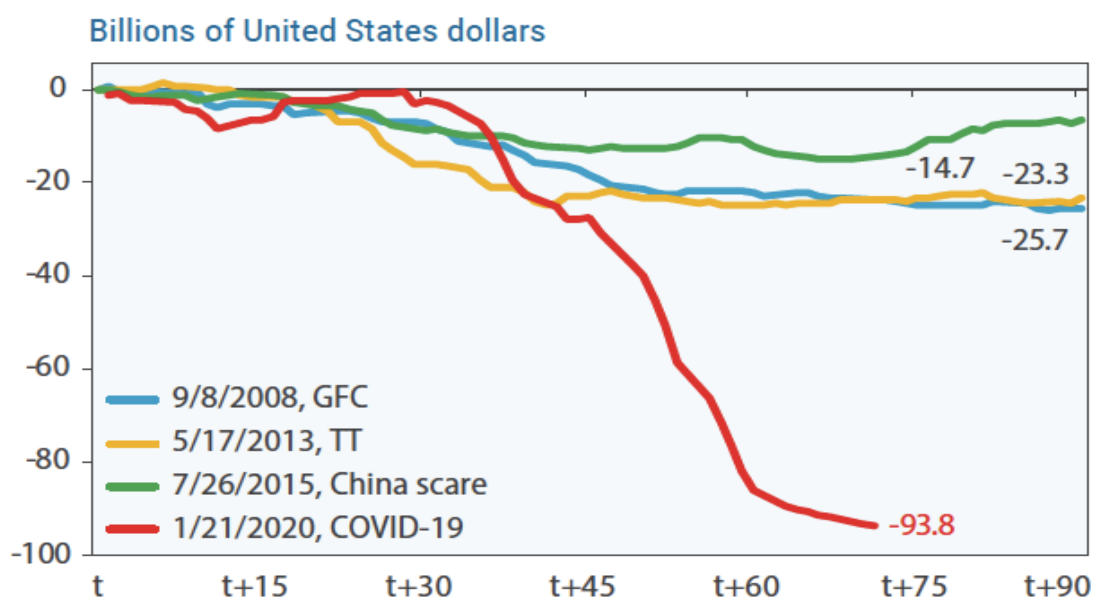
فرآیند یا عمل کاهش سطح بدهی‌های شخصی با فروش سریع دارایی‌های شخص از روی اجبار در میان طبقات دارایی، بسیاری از کشورهای در حال توسعه را نیز تحت تأثیر قرار داده است. تقاضای بیشتر برای نقدینگی دلار باعث شده است تا خروج بی‌سابقه سرمایه از کشورهای در حال توسعه، به ویژه کشورهای "بازار نوظهور"^۷ رخ دهد. جریان‌های خروج انباشته از اواخر ژانویه از سطحی که در اوج بحران مالی سال ۲۰۰۸ ثبت شده بود،

^۷ "emerging market" countries

پیشی گرفته و نشان دهنده بزرگترین جریان خروج سرمایه تاکنون است. سرمایه گذاران از آغاز بحران (از ماه مارس) حدود ۹۰ میلیارد دلار از بازارهای نوظهور خارج کرده بودند (شکل ۲) (۲).

Figure 2

Accumulated non-resident portfolio flows to emerging markets since indicated date

Source: © 2020 Institute of International Finance, Inc. All rights reserved.

به طور مشابه، گسترش اعتبار در اوراق قرضه مستقل بازار نوظهور به بیش از ۶۰۰ بیت (bps) افزایش یافته است که از ابتدای سال بیش از دو برابر افزایش یافته است تا به اوج پس از بحران اقتصادی برسیم (۲).

خروج سرمایه به کاهش چشمگیر ارزشهای در حال ظهور در بازار منجر شده است که شماری از ارزشها بیش از ۱۰ درصد کاهش ارزش دارند. با توجه به این که سهم قابل توجهی از بدهی های عمومی کشورهای در حال توسعه در ارزشهای خارجی، عمدتاً به دلار آمریکایی است که منجر به افزایش قابل توجه هزینه های بازپرداخت بدهی های خارجی و بهره این بدهی ها برای شرکتها و دولتها خواهد شد و برای برخی از کشورهای در حال توسعه کمبود نقدینگی دلار و هزینه های بالای بازپرداخت، پایداری بدهی را تضعیف می کند (۲).

اضطرار در حال وقوع بدهی

حتی قبل از همه گیری COVID-۱۹، بدهی جهانی به رکورد بالایی رسیده بود، به طوری که ۴۴ درصد از کشورهای حداقل توسعه یافته (LDC) و سایر کشورهای در حال توسعه کم درآمد با ریسک بالای بدهی خارجی یا در حال حاضر در فشار بدهی ارزیابی می شدند (تعریف شده توسط صندوق بین المللی پول به عنوان مشکلات در حال وقوع با سطح بدهی های موجود). بدهی های عمومی و خصوصی هم در حال حاضر

در سطح رکوردی قرار دارند و بدهی‌های خصوصی در بازارهای نوظهور به ویژه در پی بحران سال ۲۰۰۸ با رشد سریع روبرو شده‌اند. علاوه بر این، ترکیب بدهی مستقل در بسیاری از کشورهای در حال توسعه تغییر کرده‌است. همانطور که گزارش FSDR۲۰۲۰ اشاره می‌کند، دوره طولانی برقراری نرخ بهره بین‌المللی غیر معمول و سطح بی‌سابقه نقدینگی جهانی در ارتباط با کاهش کمی کشورهای در حال توسعه از جمله کشورهای کم توسعه یافته، دسترسی به تأمین مالی تجاری را افزایش می‌دهد. حالی که در کوتاه مدت نیاز به تأمین منابع بسیار بیشتر می‌شود. این امر منجر به افزایش نرخ بهره بدهی‌ها، نرخ ارز و تمددریسک نیز شده است (۲).

با کوید ۱۹ و شوک‌های مربوط به قیمت‌های کالاهای اقتصادی جهانی، به ویژه کاهش قیمت نفت (که با تنش‌های سیاسی رو به رو شد)، این ریسک‌ها اکنون ایجاد شده و فشار قابل توجهی را بر تحمل‌پذیری بدهی در بسیاری از کشورها وارد می‌کند. در آفریقا، شش کشور با صادرات بالای نفت می‌توانند شوک‌های قابل توجهی را تجربه کنند، در حالی که سقوط صنعت جهانگردی به بسیاری از کشورهای جزیره‌ای کوچک در حال توسعه و سایر کشورهای وابسته به گردشگری آسیب خواهد رساند. علاوه بر این، شرکت‌های با لوریج^۸ بالا در اقتصادهای توسعه یافته و نوظهور در مقابل شوک‌ها بسیار آسیب پذیر هستند و می‌توانند مشکلات مربوط به پرداخت اصل و بهره بدهی خود را بیشتر کنند (۲). در این شرایط غیرعادی، منابع برای اجرای اقدامات لازم برای خنثی کردن نوسانات در چرخه اقتصادی و تأمین اعتبار برای اقدامات بهداشتی اضطراری در بسیاری از کشورها به شدت محدود خواهند شد. آنها قادر نخواهند بود به طور کامل به خطرات بهداشتی پاسخ دهند، چه رسد به شوک‌های اقتصادی و مالی مرتبط با کوید ۱۹ این شرایط خواستار اقدام فوری است.

سیاست‌هایی برای کاهش آشفتنگی امروز و هموار کردن راهی برای آینده پایدار

دولت‌ها باید برای مشخص کردن فاجعه انسانی، اقتصادی و مالی که توسط همه گیری کوید ۱۹ صورت گرفته و جلوگیری از بروز بحران بالقوه ویرانگر بدهی سریعاً اقدامات لازم را انجام دهند. چنین پاسخ‌های سیاستی باید انسان محور و متعهد به نوع بشر باشد. سیاست‌ها باید برای کمک به نیازمندان طراحی شوند تا بار بحران بر دوش کسانی قرار نگیرد که کمترین توانایی تحمل آن را ندارند. از آنجا که سیاست‌های کوتاه مدت امروز بر نتایج آینده تأثیر می‌گذارد، حتی اقدامات فوری بحران نیز باید با توسعه پایدار هماهنگ شود.

در سطح ملی، سیاست‌های مالی و پولی عبارتند از: گسترش هزینه‌های بهداشت عمومی، دادن مرخصی به افراد بیمار، تهیه یارانه دستمزد و نقل و انتقالات و اعطای وام با تاخیر در بازپرداخت و فراهم کردن کمک‌های دیگر به خانواده‌های مشکل‌دار و شرکت‌ها در کنار تزریق نقدینگی خیلی ضروری برای ثبات بازارها. کشورهای در

^۸. لوریج نسبت موجودی خود مشتری به موجودی حساب است که برای باز کردن معامله لازم می‌باشد. لوریج توسط شرکت بروکر ارائه می‌شود و به مشتری اجازه می‌دهد با حجم‌های بیشتر از موجودی خود کار کند. لوریج به حساب مشتری واریز نمی‌شود و به طور مستقیم هنگام انجام معامله در بازار ارز، با در نظر گرفتن میزان لوریج تعیین شده در کابین شخصی، از آن استفاده می‌شود.

حال توسعه که خروج وسیع و ناگهانی سرمایه را تجربه می‌کنند، باید تمام گزینه‌ها را در مجموعه ابزار سیاست‌ها، از جمله سیاست‌های مدیریت سرمایه در نظر بگیرند. با این حال، بسیاری از کشورها، به ویژه کشورهای که بار بدهی بالایی دارند، در استفاده از اقدامات مالی محدود خواهند شد. جامعه جهانی باید از کشورهای نیازمند پشتیبانی کند تا هم اطمینان حاصل کند که هیچ کس عقب نمانده‌است و هم به طور مؤثر با این بیماری مبارزه می‌کند.

در سطح بین‌المللی، اقدامات واکنش سریع جهانی با هماهنگی جهانی، حداکثر تأثیر را تأمین می‌کند و عزم جهانی را برای مقابله با بیماری همه‌گیر و رشد فراگیر مجدد را تضمین می‌کند. از آنجا که بسیاری از موضوعات جهانی هستند، همکاری چند جانبه از جمله در سیاست‌های بهداشت و تجارت و تجارت بین‌المللی (به عنوان مثال، رفع موانعی که بر زنجیره‌های تأمین جهانی تأثیر می‌گذارد) لازم خواهد بود (۲).

علاوه بر این جامعه جهانی باید:

۱- از کشورهایی که نیاز بیشتری دارند پشتیبانی کنید.

همانطور که از سوی دبیرکل سازمان ملل خواسته شده‌است، اقتصادهای بزرگ باید گرد هم آیند تا یک بسته محرک بزرگ و هماهنگ با حداقل ۱۰ درصد از تولید ناخالص داخلی جهانی را برای کمک به رونق اقتصاد جهانی راه اندازی کنند. این شامل افزایش قابل توجه دسترسی به کمک‌های مالی اعطایی برای کشورهای در حال توسعه است. به عنوان اولین قدم، علیرغم فشارهای شدید داخلی در مواجهه با کوید-۱۹، اهداکنندگان باید بلافاصله کاهش کمک‌های توسعه رسمی (ODA)، به ویژه برای LDC ها را معکوس کنند، که ممکن است از تأثیرات اجتماعی و اقتصادی این ویروس به سختی آسیب دیده باشد و برای آنها (ODA) ضروری است. در سال ۲۰۱۸، کل ODA ۴/۳ درصد سقوط کرد و ODA به LDC ها به میزان واقعی ۲/۲ درصد کاهش یافت.

۲. از نقدینگی و منابع کافی اطمینان حاصل کنید

جامعه جهانی می‌تواند برای تقویت شبکه جهانی ایمن می‌توان چند گام بردارد:

تأمین بودجه اضطراری: از صندوق بین‌المللی پول حمایت کند تا کل منابع وام خود را به ۲/۵ تریلیون دلار افزایش دهد تا بتواند به درخواست‌های کشورهای در حال افزایش برای اخذ وام‌های اضطراری پاسخ دهد. تا حد ممکن بیشتر این افزایش باید از طریق منابع مبتنی بر سهمیه^۹ حاصل شود. اهداکنندگان باید کمک مالی به

^۹ . quota-based resources

به تراست رشد و کاهش فقر صندوق بین المللی پول (PRGT) و تراست جبران و محدودکننده بلائیای ناگهانی (CCRT) را برای تأمین اعتبار کمک‌های اعطایی در این بحران افزایش دهند.

صدور قابل توجهی از حق برداشت ویژه (SDR)^{۱۰} توسط صندوق بین المللی پول باعث نقدینگی بین المللی برای همه کشورها می‌شود. کشورها می‌توانند با وام دادن SDR های بلااستفاده به صندوق بین المللی پول برای افزایش ظرفیت وام دهی، تأثیر نقدینگی چنین صدوری را افزایش دهند.

افزایش خطوط مبادله دوجانبه بانک مرکزی می‌تواند به کشورها کمک کند تا نیازهای ارزی بویژه برای نقدینگی دلار آمریکا را مدیریت کنند. فدرال رزرو ایالات متحده مجموعه کشورهایی را که خطوط مبادله را به ۱۴ کشور (عمدتاً توسعه یافته) ارائه می‌دهند، گسترش داده‌است. بانک‌های مرکزی باید تمهیداتی را در کشورهای نیازمند دیگر در نظر بگیرند.

۳. از بروز بحران بدهی جلوگیری کنید

جامعه بین‌الملل باید بلافاصله پرداخت بدهی از کشورهای کمتر توسعه یافته و سایر کشورهای کم درآمد که درخواست ملاحظه می‌کنند را به حالت تعلیق درآورد. طلبکاران رسمی دو جانبه باید رهبری کنند و دیگران باید مراحل مشابه یا روش‌های معادل تأمین مالی جدید را در نظر بگیرند. به عنوان مثال، صندوق بین المللی پول مساعدتی را در CCRT ایجاد کرده‌است تا به کشورهایی عضو کم درآمد بتوانند تا دو سال از بخشودگی بهره بدهی بهره‌مند شوند.

یک مهلت قانونی اولیه بدهی نیز باید نقطه شروع کار تعیین شود تا بحث در مورد ارزیابی جامع‌تر پایداری بدهی و دستاورد SDG فراهم باشد، با در نظر گرفتن اقدامات بلند مدت برای پایداری بدهی و تسویه بدهی، در صورت لزوم. ضمن این که امکان سرمایه‌گذاری‌های عمومی لازم را در SDG ها فراهم می‌آورد.

۴. از طریق اقدامات ملی و بین المللی آینده‌ای پایدار ایجاد کنید.

بحران فعلی یادآوری آشکاری در مورد اهمیت سرمایه‌گذاری در خدمات عمومی و کالاها، از جمله آمادگی برای شوک‌های اقتصادی و غیر اقتصادی دارد. این موارد شامل موارد زیر است:

۱. تقویت حمایت اجتماعی

---

۱۰. Special Drawing Rights (SDRs)

SDRs دارایی‌های ذخیره ارزی تکمیلی هستند که توسط صندوق بین المللی پول (IMF) تعریف و نگهداری می‌شوند. ... آنها در عوض نماینده مطالبات ارزی هستند که توسط کشورهای عضو صندوق بین المللی پول برای آنها مبادله می‌شود.

۲. تسریع در سرمایه گذاری طولانی مدت در زیرساخت‌های انعطاف پذیر برای توسعه پایدار، از طریق سرمایه گذاری‌های عمومی و مشوق‌های بخش خصوصی
۳. افزایش سرمایه گذاری در مدیریت و آمادگی ریسک
۴. تقویت چارچوب‌های نظارتی، به عنوان مثال، برای جلوگیری از افزایش لوریج در هنگام بدهی برای سرمایه گذاری‌های تولیدی (در مقابل افزایش بازده سهامدار).
۵. تقویت شبکه بین المللی ایمنی مالی و چارچوب پایداری بدهی.

این سیاست‌ها و سایر پاسخ‌های سیاسی باید تقویت شوند و پایدار و عادلانه باشند تا از تجدید حیات طولانی و آهسته بحران سال ۲۰۰۸ جلوگیری شود و از اجرای برنامه اقدام آدابا و اهداف توسعه پایدار اطمینان حاصل شود.

۱. <https://www.un.org/sustainabledevelopment/blog/2020/04/covid-19-likely-to-shrink-global-gdp-by-almost-one-per-cent-in-2020/>
۲. <https://www.un.org/development/desa/dpad/publication/un-desa-policy-brief-09-corona-crisis-causes-turmoil-in-financial-markets/>